

mijmering / ansichtkaart

Op mijn bureau staat een ansichtkaart. Lekker ouderwets woord, ansichtkaart. We hebben daar nooit een goede vertaling voor gevonden. Woorden als briefkaart of prentbriefkaart kloppen niet helemaal en klinken nog haast ouderwetser dan de

van oorsprong Duitse benaming uit 1912. Op mijn ansichtkaart staan vijf vrolijke kindjes en een kat en een hond verlekkerd te kijken naar een grote taart met brandende kaarsjes. Draai je de kaart een beetje, dan zie je alleen nog zeven paar begerige oogjes tegen een pikzwarte achtergrond.

Als kind vond ik die 'bewegende' kaarten al intrigerend. Maar nog fascinerender vond ik de caleidoscoop, waarin je - jij alleen - verre en tot de verbeelding sprekende einders kon zien, prachtig van kleur en vorm en nooit hetzelfde, een kleine ontsnapping uit de dagelijkse, platte werkelijkheid. Altijd nog, als ik zo'n ding zie, springt mijn hart op. Mijn enthousiasme werd helaas zelden gedeeld; 'leuk ja', en dat was het dan. Vanuit die nog steeds aanwezige behoefte de wereld wat minder plat te maken en het dagelijkse met het diepere te verenigen, schreef ik laatst met een speciale pen een gedicht op het raam. 'Du junges Grün, du frisches Grass, wie manches Herz durch dich genas, das von des Winters Schnee erkrankt, O wie mein Herz nach dir verlangt', een lied van Robert Schumann op tekst van Justinus Kerner, dat me elke lente wel een keer te binnen schiet. Na een paar dagen veegde ik het uit en schreef er een betekenisvolle tekst van Teresa van Avila op, waarin begrippen als God en Geduld de boventoon voerden. Weer wat later pakte mijn kleinzoon de stift, kraste wat onder de gebiedende woorden van de Spaanse kerklerares en zei: 'weet je wat daar staat oma? Mama komt mij om vijf uur halen'.

En ik, ik voelde me een beetje belachelijk met mijn zogenaamde diepgang en heb de Teresa-tekst onmiddellijk gewist.

Voorlopig blijft het raam leeg. Tenzij mama de volgende keer een uurtje later komt.

Marjolijn Sengers, 10 mei 2020